

A Fővárosi Ítéltábla mint harmadfokú bíróság a Szegeden, 2017. május hó 17. napján megtartott fellebbezési nyilvános ülés alapján meghozta a következő

V É G Z É S T:

A hűtlen kezelés vétsége miatt **a vádlott** ellen indított büntetőügyben a **Székesfehérvári Törvényszék** 2016. július hó 11. napján kihirdetett **2.Bf.2/2016/11.** számú ítéletét **helybenhagyja.**

A végzés ellen fellebbezésnek nincs helye.

I N D O K O L Á S

A Székesfehérvári Járásbíróság a 2015. október 22. napján kihirdetett 7.B.909/2014/16. számú ítéletével a vádlott bűnösségét a Btk. 376. § (1) bekezdésébe ütköző és a (2) bekezdés a) pontja szerint minősülő 3 rendbeli hűtlen kezelés vétségében állapította meg, ezért megrovásban részesítette. Kötelezte, hogy az ítélet jogerőre emelkedését követő 15 napon belül kártérítés címén fizessen meg az Országos Bírósági Hivatal által képviselt Kaposvári Törvényszék, mint magánfél részére 749.009,- forintot, valamint ezen összeg után a NAV Fejér Megyei Igazgatóságának külön felhívására 5.000,- forint illetéket. A magánfél fennmaradó polgári jogi igényének érvényesítését egyéb törvényes útra utasította. A vádlottat 20.460,- forint büntügyi költség megfizetésére kötelezte.

Az első fokú ítélet ellen a vádlott és a védő jelentett be fellebbezést, a bűnösség megállapítása és a megrovás alkalmazása miatt, bűncselekmény hiányában történő felmentés, a magánfél polgári jogi igényének elutasítása végett, valamint annak megállapításáért, hogy a büntügyi költséget az állam viseli.

A Székesfehérvári Törvényszék mint másodfokú bíróság az első fokú ítélet felderítetlenség [Be. 351. § (2) bekezdés a) pont] miatti megalapozatlanságára figyelemmel felvett bizonyítást követően az első fokú bíróság által megállapított tényállást kiegészítette és a 2016. július 11. napján kihirdetett 2.Bf.2/2016/11. számú ítéletével a vádlottat a Btk. 376. § (1) bekezdésébe ütköző és a (2) bekezdés a) pontja szerint minősülő 3 rendbeli hűtlen kezelés vétségének vádja alól a Be. 6. § (3) bekezdés a) pontja alapján bűncselekmény hiányában felmentette. A magánfél polgári jogi igényének érvényesítését egyéb törvényes útra utasította és megállapította, hogy az eljárás során felmerült büntügyi költséget az állam viseli.

A másodfokú ítélet ellen az ügyész jelentett be fellebbezést, mert álláspontja szerint a másodfokú bíróság az általa felvett bizonyítás alapján történő tényállás kiegészítéssel maradéktalanul megalapozottá tett tényállás alapján téves anyagi jogi következtetést vont le. Ezért a másodfokú ítélet megváltoztatását, a vádlott bűnösségének megállapítását és megrovás alkalmazását indítványozta.

A Fővárosi Fellebbviteli Főügyészség BF.849/2016/1. számú átiratában és a fellebbezési nyilvános ülésen jelen lévő ügyész perbeszédében a másodfokú ítélet hatályon kívül helyezését és a másodfokú bíróság új eljárásra utasítását indítványozta, arra figyelemmel, hogy a másodfokú bíróság eljárási szabálysértéssel (a bizonyítékok felülmérlegelésével) hozta meg ítéletét.

A vádlott írásban benyújtott észrevételében, védője pedig a fellebbezési nyilvános ülésen tartott perbeszédében a másodfokú ítélet helybenhagyását kérte.

Az ítéletőzta az ügyészi fellebbezést egyik irányban sem ítélte alaposnak.

Tekintettel arra, hogy az első- és a másodfokú bíróság a bűnösség körében eltérően rendelkezett, a Be. 386. § (1) bekezdés c) pontja alapján a harmadfokú eljárás törvényi feltételei fennállnak.

A harmadfokú bíróság a Be. 387. § (1) bekezdése alapján a fellebbezéssel megtámadott másodfokú ítéletet és az azt megelőző első- és másodfokú bírósági eljárást felülbírálta abból a szempontból is, hogy az eljárási szabályokat az elsőfokú, illetőleg a másodfokú bírósági eljárásban megtartották-e, valamint hogy a másodfokú ítélet megalapozott-e.

Az ítéletőzta álláspontja szerint az első- és a másodfokú bíróság a perrendi szabályok betartásával járt el és a másodfokú bíróság megalapozott tényállást állapított meg.

A Be. 388. § (1) bekezdése szerint a harmadfokú bíróság a határozatát arra a tényállásra alapítja, amelynek alapján a másodfokú bíróság a megtámadott ítéletét meghozta, kivéve, ha ez a tényállás megalapozatlan.

Nem tévedett a másodfokú bíróság, amikor az elsőfokú bíróság ítéletének tényállását a vagyoni hátrányra vonatkozóan felderítetlennek ítélte.

Ezért helyesen járt el, amikor ezt a megalapozatlanságot részbizonyítás keretében kiküszöbölte, és az erre vonatkozóan meghallgatott tanúk vallomása, valamint az ismertetett okiratok alapján az első fokú ítélet tényállását kiegészítette.

A Be. 352. § (1) bekezdés b) pontja alapján megalapozatlanság esetén az iratok tartalma, ténybeli következtetés vagy a felvett bizonyítás alapján az elsőfokú bíróság által megállapított tényállástól eltérő tényállást is megállapíthat a másodfokú bíróság, ha a vádlott felmentésének van helye. E körben tehát a másodfokú bíróság a bizonyítékokat is eltérően értékelheti, ilyen esetben ez nem ütközik a felülmérlegelés tilalmába.

Azt a másodfokú bíróság is megállapította, hogy a vádlott szándékos szabályszegést követett el, hiszen tudott a jogszabályi rendelkezésen alapuló ún. összeférhetlenségi szabályról, mely szerint kötelezettség vállalási feladatot nem végezhet az, aki ezt a maga javára látná el.

Helyesen mutatott rá a törvényszék, hogy a hűtlen kezelés további tényállási elemeit is vizsgálni kell, vagyis azt, hogy e magatartással okozati összefüggésben a sértettnek keletkezett-e vagyoni hátránya, és ha igen, arra a vádlottnak legalább az eshetőleges szándéka kiterjedt-e.

A törvényszék azt is helyesen állapította meg, hogy a vádlott feladatkörébe tartozott a megyei bíróság pénzügyi, gazdasági tevékenységének az irányítása. E körben teljes körű gazdálkodási

szabadság illette meg. A megyei bíróság költségvetését maga állapította meg, azt az Országos Igazságszolgáltatási Tanács hagyta jóvá. Ennek keretein belül gazdálkodási szabadsága teljes volt.

A Somogy Megyei Bíróság a költségvetésében a dologi kiadások között szerepeltette az üdülő fenntartásával, működtetésével kapcsolatos költségeket. E költségvetésnek nullszaldósnak kellett lennie. A költségeket a megyei bíróság előre tervezte, az üdülési díjak megállapításakor kalkuláltak a felmerülő kiadásokkal is.

A vitorlášhajó kikötő bérleti díjával (mely lényegesen kisebb költség volt, mintha alkalmanként hajót béreltek volna) az üdülő üzemeltetésével kapcsolatos részként számoltak, az üdülővendégek által fizetendő üdülési díjat ennek figyelembe vételével határozták meg, így az a kikötő bérleti díját is fedezte.

Ezért az általa felvett bizonyítás alapján megállapított tényekből levont helyes következtetés útján helyesen állapította meg a másodfokú bíróság, hogy vagyoni hátrány nem keletkezett.

Az ítéletábla csupán utal arra, hogy vagyoni hátrány fennállása esetén sem lehetne arra következtetést levonni, hogy a vádlott szándéka akárcsak eshetőlegesen kiterjedt volna a vagyoni hátrány okozására.

A másodfokú bíróság tehát nem a bizonyítékokat mérlegelte eltérően (bár a már korábban hivatkozottak szerint erre is lett volna törvényi lehetősége), hanem a kiegészített tényállás alapján helyes következtetést vont le arra, hogy a törvényi tényállás egyik eleme nem valósult meg, azaz a vádlott szándékos szabályszegése következtében a sértettet vagyoni hátrány nem érte.

Erre figyelemmel a törvénynek megfelelően járt el, amikor a Be. 372. § (2) bekezdése alapján - figyelemmel a Be. 352. § (1) bekezdés b) pontjára is - az elsőfokú bíróság ítéletét megváltoztatta és a vádlottat bűncselekmény hiánya okából (mivel a törvényi tényállás egyik eleme, a vagyoni hátrány okozása nem valósult meg) felmentette.

A másodfokú bíróság egyéb rendelkezései is törvényesek. A Be. 335. § (1) bekezdésének 2. mondata szerint a vádlott felmentése esetén a bíróság a polgári jogi igény érvényesítését egyéb törvényes útra utasítja. E rendelkezés nem differenciál a felmentés jogcímét illetően, ezáltal nem zárja el a sértettet annak lehetőségétől, hogy a vádlottal szemben polgári perben kártérítési igénnyel lépjen fel.

A kifejtettekből következik, hogy az ítéletábla az ügyész fellebbezését nem ítélte alaposnak, ezért a másodfokú bíróság ítéletét a Be. 397. §-a alapján helybenhagyta.

, 2017. május 17.

Gyurisné dr. Komlóssy Éva sk.. Cserhádi Ágota sk.
a tanács elnöke előadó bíró

Sefta Márta dr. sk.
bíró

A Fővárosi Ítéletábla 10.Bhar.327/2016/5. számú végzése és a Székesfehérvári Törvényszék 2.Bf.2/2016/11. számú ítélete a jelen végzés folytán a mai napon jogerős.

Szeged, 2017. május 17.

Gyurisné dr. Komlóssy Éva sk.
a tanács elnöke